Ч. 132 Середа 15 (27) червня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Смерть президента францускої републики.

Летом блискавки понеслась з Ліону по цілій Европі трівожлива вість о смерти президента францускої републики з руки убийника. То не згинув лютий тиран, під котрого самовільним панованєм стогнав цілий нарід; то не стало ся в краю неволі і деспотизму: то згинув найперший горожанин, голова держави вибраний волею народу; то стало ся у Франциї, в краю свободи, де покликом слова: воля, рівність і братерство. А убийником був не чоловік, котрого боліла тяжка доля свого народу і котрий готов був віддати своє житє, щоби лиш увільнити нарід від того, котрий єго катував; то не був навіть Француз з роду, то був Італіянець, один з тих, що то не мають і не хотять мати ніякої вітчини, що невдоволені собою і сьвітом, хотять направляти той сьвіт по свому і думають що найліпшим средством до тої направи дінаміт і бомба, куля або штилєт; то один з тих, котрим все одно, чи змінить ся лад суспільний чи ні, коби лиш згладили з сьвіта того, хто есть видним репрезентантом того ладу.

Президент францускої републики Саді-Карно виїхав був до Ліону на отворенє вистави рільничої разом з президентом міністрів Діпієм. По торжественнім пирі вибрав ся був Карно о 9 год. і 10 мін. вечером в повозі до театру. Саме коли повіз минав фасаду будинку Палати торговельної, де лише що відбув ся пир, скочив на ступень повоза якийсь чоловік. В тій самій хвили добачено, що Карно повалив ся на подушки сидженя в повозі. Префект департаменту роданьского, Сіван, що їхав разом з президентом, вдарив кулаком того чоловіка і повалив єго на землю. Люди кинулись зараз на убийника та мало єго не рознесли і лиш з трудом удало ся видобути єго з їх рук. Убийник есть з роду Італіянець, має 22 літ і называє ся Чезаре Джованні Санто; в першій хвили подав він, що называє ся Стефані. Він проживав через послідних шість місяців в Сетт, а в день замаху т. є. в неділю рано приїхав до Ліону.

Скочивши до повозу заколов він президента штилетом в то місце, де печінка, в наслідок чого виплило богато крови. Карнота привезено до префектури, де шеф прибочної канцеляриї президента ґен. Боріус, префект і бурмістр Ліону внесли єго на руках до салі і ту зложили на простій зелізній постели. Скликано зараз лікарів і ті оглянули рану, але показало ся, що вже нема ніякого ратунку. Карно помер о півночи принявши послідні сьв. Тайни.

Вість о нещасливій пригоді президента викликала в театрі, де президента дожидала численно зібравша ся публика, з одної сторони велике пригнобленє і переполох, з другої знов страшне роз'яренє. Коли префект з льожи президента оповістив, що стало ся, роздали ся страшенні крики роз'яреня і понеслись скоро на улици. Всї стали домагати ся мести. В цілім Ліоні настало велике роз'яренє. Товпи народу ходили вчера улицями та викрикували: „Проч з чужинцями! Смерть чужинцям!“ а вслід за тим розбили каварні „Чесатті“, Маттосі“ і „Мадені“, де сходять ся чужинці. Товпа народу хотіла також впасти до італіяньского консуляту, але поліция до того не допустила. Ціле обуренє звернуло ся против Італіянців і тих, котрих підозрівають о італіяньске походженє. Поліция ратувала загрожених в той спосіб, що вояки полїцийні обступали валом загрожених. Улицями міста перебігали вчера конні патролї, а на улицях, що сходять ся коло італіяньского консуляту, уставлено войско.

Вість о смерти Карнота викликала в Парижи переполох і обуренє. У всїх кругах настала велика обава о наслідки сего приключеня. На вість о смерти Карнота зібрали ся в Парижи в ночи з неділї на понедїлок о 2 год. президенти сенату і палати послів і міністри на конференцию. Міністер війни, ґен. Мерсіє, подав до відомости, що приказав телєґрафічно всїм командантам корпусів, щоби они самі і їх корпуси були кождої хвилї готові. Урядова ґазета має нині оголосити скликанє конґресу до Версалю в цїли вибору президента републики на середу о год. 1 по полудни.

З Відня доносять, що вість о убитю президента Карнота викликала там у всїх кругах дуже прикре враженє. Француский амбасадор, Льозе, котрий вже о 6 год. рано дістав вість о смерти Карнота, навідав ся по 9 год. рано до п. міністра ґр. Кальнокого і подав єму урядово ту вість до відомости. О год. 11 з'явив ся в амбасаді францускій ґенеральний ад'ютант Є. Вел. Цїсаря, ґр. Пар, щоби в імени Монарха заявити сочувство з причини удару, якого зазнала Франция. Перед тим вже зложив був кондоленцию амбасаді францускій амбасадор анґлїйский. Амбасадор француский, Льозе, має в половині сего тиждня виїхати до Парижа.

Мария Франсоа Саді-Карно, президент францускої републики, походив із славної заслуженої родини францускої Карнотів і був сином Лазара Гіполита Карнота, францускóго

8)

З КРАЮ ФАРАОНІВ.

Културно-етноґрафічні образки з нинїшного і стародавного Єгипту.

(Після: Г. Бруґша, Ґ. Рольфса, Т. Наймана і др.)

II.

З Суеса зелїзницею до Каіра. — Ваді Тумілят і давний Ґосен. — Тель-ель-Кебір. — Саґазик і стародавний Бубастіс. Загальний погляд на нинїшний Єгипет. — Дещо з найновійшої історії Єгипту.

(Дальше.)

Мегемед Алї не вдоволяв ся своїми дотеперішними здобутками. Він зажадав від Туреччини, щоби она признала єго независимим, самостійним володітелем в Єгиптї та щоби єго власть стала дідичною в єго родині. Туреччина спротивила ся тому, тим більше, позаяк знала, що в Сирії і в Арабії лагодить ся ворохобня против Мегемеда. Літом 1839 р. вислала Туреччина знов войско против Єгипту, котре однакож не вдїяло так само нічого, як і давнїйше, та знову лиш держави европейскі, з виїмкою Франциї, котра стояла по сторонї Мегемеда, охоронили єї від дальшого нещастя. Тимчасом помер султан Магмуд IV., а по нїм наступив Абдуль Мешід. В Константинополи став ся всемогучим Хозрев-паша, давнїйший намістник Єгипту. Се так обурило команданта турецкої фльоти, котра мала виступити против Мегемеда, що він відплив з фльотою до Єгипту і піддав ся там Мегемедови. Той задержав фльоту і переробив єї зараз на лад єгипетский, хоч то наробило єму ще більших клопотів грошевих. Розпочались переговори межи Туреччиною а Єгиптом, але коли не могли довести до нічого, здала ся Туреччина на суд держав европейских.

В 1840 р. зібрались репрезентанти Анґлії, Австриї, Росиї і Прус на конференцию в Лондонї. Франция, що все ще стояла по сторонї Єгипту, була противна сїй конференциї і не брала в нїй участи, ба навіть загрозила Европі війною і бунтувала Мегемеда Алього против держав европейских. В червню того року ухвалено, що намістник Туреччини має в Єгиптї право наслїдства, але в Сириї кінчить ся єго власть з єго смертию. Мегемед Алї противив ся тому. Тогди у вересню підписано ту угоду в Лондонї; султан відобрав Мегемедови Альому єго власть намістника турецкого, а на єго місце іменував Ізета Мугамеда пашою в Єгиптї. Рівночасно виступила анґлїйско-австрийско-турецка фльота і прогнала Єгиптян із Сириї. Мегемед Алї все ще не хотів піддати ся. Аж коли в падолистї явила ся під Александриєю анґлїйска фльота, став він переговорювати з репрезентантами Туреччини і з консулями европейскими та наконець піддав ся. В сїчню 1841 р. віддав він Туреччинї назад фльоту, уступив ся з Сириї та Крети, признав верховну власть Туреччини в Єгиптї, і обіцяв ся платити Туреччинї річно 80.000 мішків гроший (несповна мілїон зр.). За то одержав від Туреччини дідичне право наслїдства в Єгиптї і Нубії, котре мало переходити по старшинї в єго родинї. Войска не було єму вільно держати більше, лиш 18.000.

Мегемед Алї перестав від тепер непокоїти Туреччину, а звернув свою увагу головно на внутрішні відносини Єгипту, передовсїм же на то, щоби заспокоїти свою захланність і охоту слави. Коли не міг стати независимим володітелем в Єгиптї, то забаг придбати собі як найбільший маєток. Отже насамперед забрав все майно турецких сьвятинь (мошей), та всї побожні фондациї, відтак наложив такий податок на ґрунти, що єгипетскі селяни (Фелляхи) волїли позбути ся ґрунту, як платити той податок, а внаслїдок того став ся майже цїлий Єгипет майном держави. Правда, що Мегемед Алї старав ся піддержувати рільництво і торговлю в краю, але все лиш на то, щоби мати як найбільші доходи для дальших своїх предприємств. Він будував дороги торговельні, так н. пр. дорогу з Каіра через пустиню до Суеса, казав копати канали і реґулювати ріку Ніль; закладав також великі фабрики і підпирав наукові предприємства як н. пр. наукові подорожи по Нілю і подорожи до Кордофану; носив ся

публіциста і мужа державного. Він родив ся 11 серпня 1837 р. в Лімож, скінчив політехніку, відтак школу для будови мостів і доріг та став інжиніром в Анносі. В січни 1871 року став він префектом департаменту долішної Секвани, а відтак був вибраний до парляменту. В 1880 р. був він міністром робіт публичних, 1884 р. віцепрезидентом палати послів, а відтак знову міністром. По уступленю президента Ґревіого була на конґресї для вибору президента поставлена також і его кандидатура побіч кандидатур Ферріого і Фрайсінета, а хоч він і не мав таких здібностий як тамті два его соперники, то бодай не брала его така охота панованя, як тамтих обох і він не був такий честилюбивий як они. Зараз при першім голосованю 3 грудня 1887 р. одержав він був найбільше голосів а при тіснійшім голосованю дістав він 616 голосів на 827 голосуючих і став президентом. Карно належав до умірковацих републиканів. Своїм поважним і строго конституцийним поступованем умів він надати собі значінє і всї партиї мали до него довірє.

З дальших вістий про убитє Саді-Карнота наспіли слїдуючі:

Секция тїла убитого виказала, що печінка була на скрізь пробита штилетом і одно ребро було зломане, кров виляла ся була в яму червну. Убийника переслухував вчера судия слїдчий в Лїоні а при протоколї був також префект париской полициї Лепен. Убийник заявив, що есть Італїянцем, називає ся Чезаре Джованні Санто і має лїт 23; більше не хотїв нїчого сказати. Слїдство виказало, що він есть родом з Монте Вісконті в провінциї мілянській, есть челядником пекарским і був ще в суботу в містї Сетт над морем, де працював яко челядник у пекаря Віоля. В суботу дістав він від свого майстра 80 франків і по полудни того-ж дня вибрав ся до Марсилиї. Санто есть малого росту, присадковатий, без заросту і знаний був яко загорілий анархіст. В 1892 р. був він обжалований з кількома своїми товаришами о забуренє публичного порядку, але тогди его увільнено. З кінцем того року виїхав він з Італїї до Швайцариї, а з відси до Франциї. Штилет, котрим убив Карнота, купив він в пятницю. Штилет той мав ручку з мідяною, позолочуваною кулькою. Похва, в котрій був штилет, була з оксаміту в червоні пасочки. В Лїоні арештовано також якогось челядника фризиєрского, котрий перед кількома днями мав говорити, що Карно буде заштилетований. Зачувати також, що сконстатовано вже, що убийство се було дїлом змови анархістів. Кажуть також, що італїяньска полиция дала була вже давнійше знати французкій полициї, що Чезаре есть одним з найнебезпечнійших анархістів.

Вість о убитю Карнота викликала в Римі, коли вже стало звістно, що убийником есть Італїянець, незвичайно велике пригнобленє. Вчера зібрав ся парлямент а президент міністрів, Кріспі промовив до зібраних так: Мої панове! Злочин, якого допущено ся вчера в Лїоні, викликує загальне обуренє. Не знайде ся нїякий Італїянець, котрого би то не обурило до самої глубини серця. На жаль убийник есть Італїянцем, але анархістом, що вирік ся вітчини; так само вирікає ся его і вітчина. Жалоба Франциї есть жалобою Італїї. Убийник Карнота позбавив житя чоловіка, котрий цїлим серцем був привязаний до своеї вітчини, а котрого славне імя буде жити по вік віків. Вношу, щоби висока Палата прибрала жалобу на сю сесию і виказала міродайним кругам своє сочувство. Серед загального суму закрито засїданє і посли розійшли ся; 300 з них вислало зараз телеґрафічно вирази свого сочувства женї покійника. На замку королевскім, на всїх будинках приватних повивішувано на знак жалоби чорні хоругви. Сконсиґновано також войско.

Папа довідавшись о убитю Карнота був тим так перераженний, що на хвилю аж стратив мову; відтак прийшов до себе і велїв вислати зараз кондоленцию женї покійника. Король Гумберт вислав таке письмо до панї Карнотової: Удар, який стрітив Вашого мужа, діткнув і моє серце та серце королевої глубоким болем. Італїя так само як і Франция обурена злочином прилучає ся до еї жалоби. Я переконаний, що вирази мої добре передають чувства італїяньского народу.

В Парижи панує доси спокій. Завтра в полудне збирає ся у Версалю конґрес для вибору нового президента. Здає ся, що при сїм виборі не буде великої борби. Загально говорять, що наслїдником Карнота стане Казимір-Періє; обчисляють, що він одержить 450 голосів. За найсильнійшого его контркандидата уважають міністра Дипія. Другими двома кандидатами суть Бріссон і Шальмель-Лякур.

Wiener Abendpost пише з причини убитя Карнота: „Президента французкої републики, Карнота, убито в Лїоні. Вість ту рознесли телеґрами по цїлім сьвітї, а вість та усунула всякі инші події з порядку дневного. Злочин Чезара став ся для Франциї приголомшаючим ударом, а цїлий цивілїзований сьвіт наповнений есть відразою до такого злочину і сочувствє з Францию. Анархістичні замахи, котрі потрясають від пів року сею державою, проявили ся страшним, не могучим дальше іти злочином. Але буде він заразом товчком до предприпятя мір осторожности против анархістів і зробленя кінця їх пропаґанді та спонукає правительства до рішучого, спільного дїланя.

Перегляд полїтичний.

Спільні Делеґациї зберуть ся — як доносять віденські ґазети — в другій половині вересня і будуть радити більше менше три недїлї.

Fremdenblatt доносить на підставі відомостий з автентичного жерела, що стріча Найд. Архікн. Йосифа з сербским королем в Білґрадї не мала нїякого полїтичного значіня, була то лиш случайна стріча і звичайний акт куртоазиї. Так само неправдою есть, будьто би Найдост. Архікнязь виступив в строю угорского магната; бо був убраний в мундур ц. і к. ґенерала кавалериї. — Декотрі часописи стали були доказувати, що ся стріча мала нїби на цїли заманїфестувати якусь умову на той случай, наколи-б підчас вїізду короля сербскі радикали схотїли викликати якусь бучу.

Вість о смерти Карнота викликала і в Берлинї пригноблюючє враженє. Праса берлиньска висказує одноцушно свою симпатию для погибшого і славить его заслуги около внутрішного сконсолїдованя Франциї.

навіть з гадкою сполучити каналом море Середземне з Червоним. Але мимо того всего край біднїв дуже від его здирств. Син его, Ібрагім, не мішав ся до его правлїня, аж коли побачив, що батько слабне на умі, зважив ся раз виступити, і то на жаданє европейских консулів. Мегемет Алї хотїв був усунути ся від всяких трудів та постановив був вибрати ся на проці до Мекки і тогди випустив був на волю всїх злочинцїв. Тогди виступив Ібрагім, але Мегемед обняв знову правлїнє. Коли-ж показало ся, що Мегемед сходить чим раз більше з розуму, скликав Ібрагім-паша раду реґенцийну в 1848 р., поїхав до Константинополя і султан затвердив его намістником в Єгиптї.

Ібрагім розпочав своє пановане від того, що потерпівшим від повени селянам зменшив значно податок поголовний. Він носив ся з плянами великої реформи, але що був слабовитий, помер ще скорше, як его батько, що зійшов був таки зовсїм з розуму. Ібрагім помер в Каїрі 9 падолиста 1848 р., а Мегемед-Алї 2 серпня 1849 р. в Александриї.

По Ібрагімі наступив его братанок, а внук Мегемеда Алього, Аббас-паша. Він був тогди як раз в дорозї до Мекки, коли наспіла вість о смерти Ібрагіма; вернув отже до Александриї, а звідси в'їхав торжественно до Каїра. В січню 1849 р. їздив він до Константинополя, а султан затвердив его і надав єму титул великого везира. Аббас забрав ся був совістно до дїла. Зменшив армію, залишив будови крипостий та великих фабрик, зніс поголовний податок, покасував несовістних урядників, що здирали людий, а підпирав рільництво і промисл та торговлю. Край зачав ся підносити, але за то деякі держави европейскі, особливо же Анґлїя і Франция споглядали завистним оком на Єгипет. До того ще мав Аббас богато ворогів в своїй власній родинї і межи урядниками в Константинополи, котрі своїми інтриґами довели були до того, що Туреччина хотїла була знову зробити Єгипет вповнї зависимим від неї. Аббас однакож умів приєднати собі султана великими дарунками, а коли відтак ще Туреччинї грозила війна з Россиєю, обіцяв єи він помагати султанови і посилав до Туреччини гроші та збіжє, а підчас кримської війни вислав був навіть своє войско. Становище Аббаса було тепер значно поправило ся, але він помер в липню 1854 р.

По нїм наступив Саід-паша, найстарший син Ібрагіма, чоловік з европейским образованем. Він старав ся передовсїм зменшити в краю тягари податкові, зніс панщину і замість десятини приказав платити податок грішми. В 1857 р. вибрав ся він був в похід до Судану і забрав сей край під свій протекторат. Дальше заказав він торговлю невільниками, завів контролю у фінансах та віддїлив свої видатки від видатків держави. Будучи великим прихильником Франциї віддав він будову суеского каналу французкому інжинірови, Лесепсови, чим обрушив против себе Анґлїю, котра стала ворогувати против того в Константинополи і довела до того, що Туреччина тому спротивилась. Остаточно позволено Лесепсови копати канал. Тимчасом помер Саід в січню 1863 р.

Наслїдником Саіда став его братанок Ісмаіл-паша. Він почав підносити передовсїм рільництво, завів управу бавовни і підпирав торговлю. Спір его з Туреччиною о будову каналу суеского закінчив ся тим, що він мусїв заказати примусову роботу, а товариство для будови каналу мусїло звернути всї тї землї, які було забрало. Щоби роздобути гроші, потрібні на ту будову, установив він був в 1866 р. раду, в роді парляменту, зложеного з 75 членів, вибираних на 3 роки, котра мала підвисшити податки і завести ще инші реформи. В тім же роцї удало ся єму було вироботи собі великими грішми у турецкого правительства зміну постанов що-до наслїдства престола. Сего року постановив султан, що наслїдство в Єгиптї має іти вже не по старшинї, але переходити в простій лїнії з батька на сина. В 1867 р. постановив султан, що єгипетский паша має від тепер називати ся кедивом, т. є. віцекоролем, а не як доси, валім, т. є. намістником. Коли однакож Ісмаіл-паша не перестав зброїти ся та їздити по европейских дворах, викликав тим підозрінє, що він думає відорвати Єгипет зовсїм від Туреччини, а его вороги, таки рідні его брати, довели до того, що Туреччина зажадала від него, щоби він зменшив свою армію, видав їй всї свої панцирні кораблї і нові карабіни, щоби без відомости султана не стягав податків і не затягав позички і т. д. Лиш отворенє суеского каналу дня 18 падолиста 1869 р. не допустило до явного конфлікту. В справу сю вмішали ся відтак Анґлїя і Франция та довели до того, що Ісмаіл пристав в дечім на жаданя Туреччини і так прийшло знов до згоди. В червню 1873 р. затвердив султан знов давне право наслїдства, а крім того піддав був також міста Суакін та Масову над Червоним морем з їх округами під власть кедива. Дальше установлено, що повнолїтність нового кедива настає з 18 роком, що на случай малолїтности кедива може бути установлений опікун, або реґентия, зложена зі всїх міністрів і головного команданта армії; що адміністрация Єгипту і судівництво суть зовсїм независимі; що кедив може заключати з другими державами угоди, але не полїтичні; що може вибивати гроші, але з султаньским підписом; що може зменшати або збільшати войско, але право іменованя в армії має лиш до полковника і войско мусить мати прапори з

З Сицилії надходять знову непокоячі вісти. Рух межи тамошними робітниками в копальнях сірки мав знову прибрати великі розміри і 12.000 робітників постановило страйкувати.

Новинки.

Львів дня 26 червня.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Міністер справедливости переніс заступника прокуратора державного Фридриха Керберав-Кечбера з Тернополя до Львова і іменував ад'юнкта судового Иосифа Млинарского в Станіславові заступником прокуратора державного в Тернополи.

— **Ректором черновецкого університету** вибраний др. Алоисий Гандель з фільософічного виділу; деканом виділу фільософічного др. Степан Смаль-Стоцкий; деканом виділу правничого др. Фридрих Шулер-Лїблыоа, а деканом виділу богословского о. Евзевій Попович.

— **Дирекция** ц. к. гімназиї в Бережанах подає до відомости, що рескриптом з дня 8 мая с. р. поручила Вис. ц. к. Рада шкільна краєва закінчити виімково рік шкільний 1893/4 дня 12 липня, в наслідок чого вписи до I кляси відбудуть ся в тамошній гімназиї дня 12 липня від 3 до 6 год. пополудни, а вступні іспити розпічнуть ся дня 13 липня о 8 год. рано, а скінчать ся 14 липня.

— **Іспити зрілости.** В II (німецкій) гімназиї у Львові відбули ся устні іспити зрілости в днях 11 до 15 червня під проводом ректора університету дра Цвиклиньского яко делеґата ц. к. краєвої Ради шкільної. До іспиту зголосило ся 28 абітуриєнтів; іспит зложили з відзначенєм: Кобиляньский, Гелїос, Гавзнер Артур, Корн Давид, Леман Артур, Патрах Симон і Шпет Вільгельм; 16 признано зрілими, 5 позволено доповнити іспит з одного предмету по феріях а одного репробовано на час неозначений. — В Сяноку відбув ся іспит в днях 19 і 20 червня. До іспиту приступило 10 учеників публичних і 1 екстерніст. Всїх признано зрілими.

— **Виділ читальнї „Просьвіти" в Стрілисках нових** складає сердечну подяку Головному Виділови тов. „Просьвіти" у Львові, за ласкаве нам прислане свого відпоручника, як також Вп. відпоручникови тов. „Просьвіти", професору Врецьонї, котрий незважаючи на слотливий час, прибув до нас на перший і другий день Зелених сьвят. Вп. відпоручник в своїй промові потрафив заохотити і скріпити наше товариство так, що много присутних вписало ся в члени (Вп. відпоручник сам їх вписував) і роздав много книжочок видання „Просьвіти" як: „Ілюстровану Історию Руси", „Двайцять і пять літ історії тов. „Просьвіти" в кільканайцять примірниках, кільканайцять молитвословів і других книжочок. — За Виділ Читальнї „Просьвіти: *Семен Кибала*, голова; *Андрій Серкиз*, секретар.

— **Дирекция товариства взаїмного кредиту „Віра" в Перемишли** подає до прилюдної відомости, що має запас друків на книги, потрібні до діловодства товариств задаткових — і продає ті друки по приступних цїнах. Подрібні цїни будуть пізнїйше оголошені.

— **Новий будинок Дирекциї зелїзниць державних** у Львові має стануги при улици Зиґмунтівскій, в місци де єсть фабрика Мозера. Кошти будови разом з закупном ґрунту мають виносити около 450.000 зр. На конкурсї на проект сего будинку одержали першу нагороду архітект Бавер, другу слухачі пятого року вид. архітектури Альф. Бронєский і Ад. Каменобродский третю архітект Долиньский.

— **Вандрівка грому.** З Верчан повіта стрийского доносять, що там дня 17 с. м. в полудне ударив грім в телефон, ідучий з двора до млина американьского, розірвав дріт і полетів в один бік до двора а в другий до млина, де цілком знищив прирядн телефонічні. Щастєм не ушкодив нікого. Дня 19 с. м. в полудне ударив знов грім в церков верчаньску, в хрост на бани, ушкодив значно баню, спустив ся дахом, видираючи гонти і розлупивши кровку, дістав ся до вікна, і тут через збиту шибу влетів до середини, де ушкодив і осмалив два престоли, подер хоругов але не запалив нічого.

— **Повінь.** Дня 17 с. м. вечером около 6 години навістила село Тверді мостиского повіта страшна туча з градом, а рівночасно в сусїднім селї Слобаци настав хмаролом, в наслідок чого прибула вода в рїцї Вишни і залила поля, огороди та хати в Тверди. Повінь заскочила людий вже сплячих, в наслідок чого они могли уратувати ся ледви з житєм забираючи лиш то, що мали на собі, та ратуючи дітий і худобу. Вода замулила поля, сіножата, пасовиска та огороди, а в декотрих місцях нанесла так богато піску, що засіви під ним зовсім щезли. Шкода, яку повінь наробила, єсть дуже велика. Градова туча і повінь навістили також села: Соломянку, Хоросницю, Кролин, Стоянцї, Завадів і Уйковичі. Град повитовкав тут все, а що ще лишило ся, то забрала або замулила вода. Вода порозривала хати, позносила мости і попсувала дороги. Люди остались у великій бідї та нужді.

Телеграми.

Відень 26 червня. В імени Є. Вел. Цісаря складав вчера ґен.-ад'ютант в амбасаді французскій кондоленцию Франциї і родинї Карнота.

Ліон 26 червня. В кількох сторонах міста вибухнув огонь в заведенях удержуваних Італїянцями. Коли поліция стала розганяти людий, почулись голоси: Хочемо пімстити ся за Карнота.

Мілян 26 червня. Аґентия Стефанього доносить, що убийник Карнота єсть сином якоїсь Мариї Бролїо і Антонїя Чезарія.

Білград 26 червня. Король виїхав вчера з Солуня до Константинополя. Президент міністрів зложив вчера кондоленцию з причини смерти Карнота француcкому послови і поручив сербскому послови в Парижи зложити таку-ж кондоленцию францускому правительству.

відзнаками турецкої держави. За то обовязав ся кедив признавати верховну власть султана і платити 150.000 мішків гроший (мішок гроший значить 12 зр.)

Тепер старав ся Ісмаіл-паша розширити свою державу і прилучив до неї край Дар-Фур. Але війна з королем абесиньским єму не повела ся. Коли опісля вибухла російско-турецка війна в 1877 р., післав він був своє войско Туркам на поміч. Сї війни, а відтак видатки на підкупства всїляких урядників в Константинополи та марнотратність Ісмаіла довели були єго і єго державу до банкротства. Ще в 1875 р. продав він був Анґлїйцям 176.602 акциї суеского каналу за 4 мілїони фунтів штерлїнґів. Дійшло було до того, що урядники не діставали платнї, а доставники двірскі не могли допроситись своїх гроший, а податки стягано два рази до року. Кедів і єго родина мусїли відступити державі часть своїх маєтностий. Установлено міністерство, до котрого увійшли один Анґлїєць і один Француз; постановлено тогди, що без позволеня сего міністерства не вільно стягати податків. Кедів нерадо на то пристав, а ворохобня войска в Каїрі змусила єго утворити нове міністерство під проводом свого сина Тавфіка. З того настали запутанини, котрі змусили султана усунути 1879 р. Ісмаіла-пашу, а єго наслїдником іменувати Тавфіка.

Зміна кедива не зробила зміни в лихім станї фінансів. Туреччина старала ся знову зробити Єгипет більше зависимим від неї, але Анґлїя і Франция не допустили до того; згодили ся лиш на то, щоби Тавфік не мав права без відомости Туреччини та єго вірителїв затягати нової позички. Тавфік утворив новий кабінет, котрому додано до помочи двох контрольорів фінансових, одного Анґлїйця а одного Француза. Але в осени 1881 р. вибухла революция в Каїрі, котра змусила кедива збільшити армію і утворити нове міністерство, котрого душею був міністер війни Арабі-паша. Сей Арабі обіцяв сповнити всї межинародні зобовязаня, але стремів до усуненя всего заграничного впливу в Єгипті. Анґлїя і Франция зміркували, що він хоче позбути ся їх впливу та вислали свої фльоти до Єгипту і зажадали від кедива, щоби він усунув Арабі-пашу. Так і стало ся, але в слїд за тим вибухла революция в Александриї, підчас котрої вирізано богато Европейцїв, а Арабі-паша зібрав войско і постановив був боронити Єгипту. В цїлім Єгиптї проявив ся був рух национальний і все горнуло ся під прапори Арабі-паши. Анґлїйцї збомбардували тогди Александрию, взяли канал суеский, побили Арабі-пашу під Тель-ель-Кебір а наконець і заняли Каїро тай запанували цїлим Єгиптом поклавши там свої залоги, нїби длятого, щоби боронити Єгипет від нападу Маґдія, котрий відорвавши Судан від Єгипту лагодив ся в похід і на сам Єгипет; обіцяли взяти свої залоги назад аж тогди, коли в Єгиптї настане повен лад і спокій. Они держать Єгипет і доси в своїх руках. Під конець 1891 р. помер кедив Тавфік а єго наслїдником став єго син Аббас II., чоловік молодий з европейським образованем а рішучо неприхильний Анґлїї, котрої впливу хотів би конче позбути ся. Єго теперішна подорож до Константинополя може й принесе знову яку зміну для Єгипту.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.